

שלא לה. בעיר שאין שם יהודים שמוכרים עובדות עליו נחמס אחד נכרי
 להכין סעודת נילואין ומה שהלכות פ"ד והיה לו כ"ג להכין סעודה לצד
 נכרים בעצם היום הזה ולביתו לבא בספק ע"י איזה תעבובת לבא עליו להכין
 ולבא הכל לב' הסעודות בחד בלמחרת הלומד להפיק הב"ד אצלן לעמוד
 ע"ג מחמה ועד סוף ואפי' לנח לו ידוע חפלות ולא כ' תלמיד אכילה
 חבליהם בלבי ב' הסעודות ונזהר בזה כלל וגם בחצרו (כ"ל ל' הנכרי)
 אצל ביתו לט' הלומד כל העובדות לצדיקים לב' הסעודות ואולם
 יודע שרצה הלומד ללמוד האחרון או לב' לבדן הסכין ואמר
 ללמוד האחרון מיד מצא סכין קטן וקטן אחר לפיכך לב' העובדות
 הללו נבדלות הן אבל הלומד בטרדות לא למד היטב וסביר לך אקד נבדלה
 הוא והרחיק מן הקצב והאמר שלא בחצר בין לאל העובדות כלהסירו
 משרתי הנכרי את הנזכה מכל העובדות. והנה בזהרים אחר הקדולין
 שאי הלומד, למה אחד מעדי הקדולין להלומד דרך אכילת מה נשאר
 עם ב' העובדות וישלם הלומד ויבהל ויאמר "לך אחד מן העובדות
 היחיד מן החצר ואינו יודע איזהו מן לך העובדות" והנה באותה שעה בזהרים
 כבר בללו הכל הבל והעובדות מן צדן בקדמה האחר והיינו בלבו
 סעודת הנילואין והלאר בקדמה האחר בלבו סעודת הנכרים והרב
 מסדר הקדולין עדיין שם ויבא הלומד לפניה ללאול מה לעלות.

תשובה. מתק משמעות ללן השאלה יוצא שאלה שבלאו הכל הבל
 והעובדות מן צדן בקדמה אחר והיינו בלבו סעודת נילואין והלאר בקדמה
 אחר בלבו הנכרים אנו צריכים לדון על הכל כאל סעודה אחר כי בלשה
 שבא הלומד לפניה עדיין הכל במסכת ויש הכינו הכל לב' הסעודות
 ביחד ואין נ"מ בין המאכלים בלבו הנכרים ובין אותם בלבו הילרואים
 ואכן ג"כ אקלה למטה להצמיח בלבו הילרואים יבוא על אלא הנכרים
 ולהקין ואמר יתקידו בזה מאמר להכין הכל בשליו
 אך הנחמס הנכרי לבא עליו להכין הכל בשליו ק' הקדש ואכן אין אנו
 צריכים להורות על הקדש עצמן לבלאו בהן העובדות והבלר טאמר ללמוד
 בלבו הסעודות הללו מן ילמולו בלבו סעודות אחרות לכן ק' בלבו
 נכרים ואתם באנו לדון מה לעלות הנה ברור לנו כי ידוע אחר מכל העובדות
 הנ"ל נראה בין לאל העובדות כי כולל יוצא מן השאלה כל העובדות
 נשחטו בחצרו ל' הנחמס ולכן עזר אחר הכחין הלומד ולא באו העובדות
 מן החנות כלהיו לחסות עד שיקשר אחר אולי נשאר העובדות הנשחטות
 בסכין שנמצא קטנת שם.
 והנה העזר הנ"ל נמצא בין לאל העובדות והבלר כי הכל הכינו ביחד
 ואכן צריכים אנו לד' חצרות והן א' מה דין העובדות לנשחטו בסכין שנמצא קטנת
 ב' מה דין העובדות והבלר לנחמס ובתוכן אחר מן העובדות הנ"ל ג' מה נפשות
 איכא בשעת ידעת המיסור ב' מה דין התעבובת אחר הביול.

א) מה דין העדויות לנשוא בסכין קטום

גרסינן בחולין (י' ע"א) אגמר השומע בסכין ונמצאת קטומה א"י הונו אק"י לבר בה
 דצמח כל היום קטומה תילין שמה בצור נפגמה וירק חסדא אמר כירה שמה
 בעצם נפגמה וכל והיכרתו כוונתה דרב הונו כשלא לבר בה עצם והיכרתו כוונתה
 דרב חסדא כשלא לבר בה עצם וכל הוה צובדא וסריף רב יוסף עד תליסר תיותא
 וקירל"י ד"ה הלוחם בסכין ויודע הוא לשלשם בדל וודם חיסה והיה יפה
 אכל לא בדל אחר לחיטור מיד ובד"ה היכרתו כרב הונו דחילין לעור וע"י היה
 מעלה והורה לי רבי יעקב בר"י בעוף לאיסור עכ"ל מלמד מזה הסוגיא דאם
 נמצאת הסכין קטומה אחר הלחיטה להבהמה' נבלה ושה"ה אם לחס כחה
 בהמות זא"ז בלא בדיקת סכין וממה לכבד רל"י נראה דאין מחלין בין בהמה
 לעוף. וכדברי הרמב"ם בה"י שחיטה (קין א' ה"א כ"ד) קסן החבר ביו"ד
 סי"ח ס' י"א וז"ל הלוחם בהמות רבות או עדויות חבה צריך לבדוק בין כל אול"א
 שם לא דלהבן ובדק באחרונה ונמצאת סכין קטומה הרי הכל ס' נבלות מק"י
 הראשונה עכ"ל וס"יין מה שכתב הל"ק (ס"ג) דאק"י בעוף שחור דק חילין שמה
 בצור אקטום וזונו ללאו ללוחם אין היות הקטומה למצוא בסכין כי לא ידעין אין
 חלון בין אגרת למסוכסת וז"ל במסוכסת אגרת לחומרא כמו למוכח בהדא מהמא'
 והרמ"א שם ס' ב"ד וע"יין מה שכתב הל"ק (ס"ד) וז"ל וחיליה לנע להקל.
 לכן ה"ב העדויות האחרונות הן ס' נבלה ומאחר שהלחמי נרחין בודאי אקד מחן מן
 המצר ה"ב לנראה שם בון לאר העדויות כשהסיוח מליצ הנכרו את הנוצה מן העדו'
 נמא אה"כ יחד עם כל העדויות והכל כנראה מתוך השאלה ועתה ענינו לתור
 מה דין עדויות וחטבות שנמאחו וכינהם עוף אחר ס' נבלה.

ב) דין העדויות והכלל שנמאחו וכותכן ס' נבלה

גרסינן בחולין (צ"ז ע"ב) הנהו אטמהתא דאיתליהו בי חיל גלותא בגידא נשא
 רבינא אסר רב אחא בר רבא (לי) שרי אהא שיהיה למי בר רבא שלי אמר אהא אבא שלי
 א"ל רב אחא בר רבא לרבינא מאי דעגך דאמר ל"א מליה ה"ה כרותה וכל והאמר
 ל"א ל"ש אלא שנתבאל בה אבא נצלה בה קולץ ואנ"ל עד למגע לגיד וכל'ת
 מאי כרות דנאמר כרות דמבול והא מקנאמר כבול ה"ה וכל מכל דרות דנ"ל
 לאמר גליא (ובשאלתה ק"י יללח אהא ש"מ וכן הגרסא בכ"י מינכן וע"יין בד"ס)
 עכ"ל ועוד גרסינן שם (י"ב ע"א) כי אמר ל"א מליה ה"ה כרותה ה"מ הי"א
 דא"יין נאכל מ"מ עכ"ל וכבר קסנו חב הקוסנים שאלה פא"י נאכל מ"מ הי"י
 כד"ן שאלו מולתים לנדה ופלא כ"ל"י ד"ה פא"י נאכל לק"י כד"ן מליה כלל
 להצנע ופלא כה"ר יעקב בתוס' ד"ה ה"מ לק"י נמאח כד"ן עבוד לאורקא וכתב
 שם הקלח"ת נאדם ע"ש וזו גרסינן שם (י"ב ע"ב) רב מרי בר רמא איתא
 זיה בלל לחיטה בהדיה כלל טרקה אהא לנחיה דרבא א"ל הסמנים לאסור צורן
 וחוסכן וק"ה שאל עכ"ל מהסוגיא ה"ל מלמד דאם נמאחו כלל לחיטה וכלל
 נבלה במד מליה לנדה שם אסורים כפי ק"ה וזו גרסינן שם (י"ג ע"א)
 מתיבי דג סהר שאלו עם דג סמאמות מ"ל שהיו לנחן מולתים לא כגון למה סהר
 מליה וסמא תפ"ל והא מקנא עסיקא וכל מכל דהילא בשלענה מולתים עס"ל

פירושי גאון פריש סהור לאלוהים עם דג סמא מוט כיצד ול ת"ש וסיקא דסיקא אבל אם היה
סמא מליה וסהור תפל אסור סמא מליה וסהור תפל הוא דאסור הוא ליתא מליה ליה
איידי דיתעב הילא סהור מליה וסמא תפל תנא נמי סיקא סמא מליה וסהור תפל עכ"ל
והרמב"ם פס"ק בפ"ז מהמ"א ה"י י"ז ו"ט וז"ל אין מליהן גלבים עם הסור ולא מדיין
חלבים עם בור וכו' וכל הדברים האלו אסור לעלות ואם נעלו לא נאסר הסור ואין חסין
את הסורא אלא מליהן אותו לא יעלה עכ"ל מלמד מדברין קאמ"ל קליקה לא קמי
ואולם בפס"ו ה"י י"ד כתב וז"ל בלר נבאה מליה לנבל עמו בלר אלוט ה"ז נאסר
מפני לתמצית הנבאה נבאית באג"ל בלר הלכותה וז"ל לעמוד שכן לא על הסדר
ולא על השיעור וכן בלר דג סמא מליה לנבל עמו דג תפל סהור נאסר מפני
זכרו אבל אם היה המליה סהור והתפל דג סמא לא נאסר המליה להתפל בלד מן
המליה עכ"ל וקליא הולכתו אהלכתו וכבר תווה עליו הכ"מ (בפס"ו) ותרן בדפוס
שונים ואומר לבק"ו מיירי בחלבים ל"א בדם כרת א"נ דמם מיירי במליהם ליהא ט
דהו והכו במליה ל"אין נאכל מחמת מליה א"נ דבק"ו לא במלוא החלבים בלויים
עם הסור מיירי אלא במליהם בקצ' עכ"ל אלא שם קוראים לבלר וקלי דלמא
את למע"ע ולא אדעיתיה אלו דבריו ז"ל והנה התירושים של הכ"מ דחוקים הם
באדריבא בק"ו מלמד בהדיא להרמב"ם מיירי בחלבים ל"א בהם כרת וז"ל
מיירי במליהם מעט היה לו העת לפרש ולא לטמא וגם הועחק ה"ל לא יוצא כלום
מדברי הרמב"ם אן אם נסיין דבריו מסובין עד מליהן ממה לכתב "אבל" וכל
מוכח כי נקט דג בקור הוא דבר והבבא ה"ל היא בניגוד ל"ב הבבא
הראשונה כדמוכח מסג"ל הולין "אבל" והבבא ה"ל ה"ן (א) סהור מליה נאסר עם
סמא תפל א"ל לא נאסר הסהור (ב) הסמא היה מליה וסהור תפל וכמו כן (א)
שהוא דג הבבא ה"ל בניגוד לבבא ה"ל הנבאה היתה מליה והלכותה תפלה וזה
מלמד ג"כ ממה שהוא כותב וכו' "ר"ל גם בלר נבאה מליה לנבל עמו דג סהור תפל
גם בלר דג סמא מליה לנבל עמו דג סהור תפל נאסר ואין כאן קולט כלל (ועיין
פ"י הדפוס בקס"ו) ולכן נראה להרמב"ם תקט' דברייתא (ק"ג ע"ג) כהויתה
והיין דג סהור שמתו עם דג סמא מותי היה סהור מליה וסמא תפל מות
אבל סמא מליה וסהור תפל אסור וע"כ נראה דעת הרמב"ם לאכתילה אסור
למליה בלר למוטה עם נבאה ביחוד אבל בדידבד הכל מותי ואין מליהן בין כחול
זלמן וזהו דעת שאר הקוסמים בענין מליהם הראב"ה וחביוא המדע
(ק"ג"ה אית תב"ד) פס"ק דבין באיסור למן בין באיסור כחול כד' כן קליקה
וכן כתב הרמב"ן שחביוא ה"ל (ק"ג"ה"נ אית תב"ד) אן הרא"ה שם ד"ה
ג"ד והרלב"א שם ד"ה הנחל והר"ן והרא"ל בק"ג"ה"נ אית כ"ד והסור כ"י
ל"ה פס"ק דבכחול די בליקה וכלומר צריך ס' ובאלמן פס"ק הרב"י ס' ל"ה
ס"ס להחמיר להצריך ס' אם האסור למן והרמ"א פס"ק להצריך ס' אף בכחול
אן בסוף הסוף חביוא בעצמו הראב"ה וכתב בהק"מ י"ל לסמוך על סביר
הראב"ה אם האסור כחול וגם רבו דעת האחרונים על היין הזה
וראיתי הרב"י אלק"ב ס' ל"ט שעה מדידת הראב"ה ס' בקולגת דרכו
לצורך אסמ"ל להיות במקום ס"ס והנ"ל כיו"ד מ"ל ס' כתב דאין לסמוך על
דעת הרב"ה יצחק בלר אן בסיומן ל"ג גם הוא בעצמו מלמד בדעת הראב"ה

ועליו ג"כ סניף אחר ובנ"ד לא נראה מוטק הלאה אם השקיות והכל
שמעם או כחולים ואע"כ להמ"א כתב דא"א ביקאים בין למן לכולם יל דוקות
לטעם להם בודאי כחול ואם היה בנ"ד האף הנבואה כחול בלי ספק אף
אפ"ר להלך אחד דעת הראב"ה והראב"ם בס' נבואה כנ"ד אך בנ"ד יל אקסל
כדעת הראב"ה שצריך ס' כנ"ד האף דעל קי רובא דרובא העוקות בילן
שמנות הן ולכן הן מוטאם בכל דוקות בידע ס' כנ"ד בס' נבואה דאין
הלן במליות בין כלר ובין עוקות ודין במה לכתב הרב"ה בס"ד ס"א.

ועתה אציג צריך ללוקץ הכלר שנגד באיסור אבל א"א יודעים מנגד בהס'
איסור ולכן הכל לר' בלא ליקח בדפסן הראב"ה (ס"ה ס"ט) ואחריו הל"ק
(ס"ז ל"ה) ע"ש דאין לומר שנגד האיסור ברוב

והנה בשרה לנדע התרובת כבר נתבאר הל' וידוע להדיעה גרמא את
הבטול ולדעת הל"ק (ס"ז ס"ט ס"ז י"ב) היא מצאוריותא דא"א כבר בטלה
הדוף בלתי נעדרה בנצחה בין האחרות לבלעה ההיא אפ"ר לדעת הראב"ה
שמחמיר בזה אינה תה"ל (ס"ז א"א ס"ג) ואם פסקין כהל"ק ה"ל הכל איסור
דבלעה לנעדרה הדוף בין העוקות לא היה ידוע להיותה ס' נבואה ותה"ל
אפ"ר באף לא בס"ל אבל אולי י"ל שמה לכתב הל"ק למ' להדיעה מצאוריותא
אין כן ולכן באנו אל חקירת שיטות שעת ידועה האיסור

ג) שעת ידועה האיסור

בפג"ה"ן (א"ד) מחלן הרא"ל בין בטול נודע ידועה לאחר ידועה ומכיון הטור
בס"ל ל"ט וכן איתא בתלמוד הרלב"א ס' תל"ל בתר תלובת מהל' מרוטכונג
והל"ק (בס"ל ל"ט ס"ז י"ב) פסן דצורק ידועה היא מן העירה (כדכתבנו לדל')
ואולם המנ"י (בס"ל ל"ט ס"ז י"א) הש"ג פלוג' וכתב דמתקן דברי הרא"ל ע"מ
משמע שזו הוא הן מדרבנן שכך הם דברי הרא"ל ומדרבנן החמיר במין באינו
והירא שנתכל יחד לנפשות נודע ומדובקן לא מן פלוג' ולא להצטרף ס' ע"כ ואע"כ
שמה לכתב הרא"ל מדרבנן לייק' למה לאחר להצטרף ס' וכן מלמד נצח
מהל"ק דבריו מ"ה מחלף מלמד מזה לגמ' פולג הידועה היא מדרבנן הלא
אין תורה מה הכד' יל במין במין לבטל ברוב בין נודע לא נודע. ואולי יל
למצוא עוד ראיה למה מדרבנן מן הראיה למביא הרא"ל מן המלך בק"ה דתרוומה
דתנן סאה אל תרומה שנפלה למאה ולא הספין להעביה עד שנפלה אחרת ה"ז
אסורה ר"ש מחר ובירושלמי איתא הטעם דר"ש לידועה מן פלה הוא לידע
לא היתה בטלה ואם נפלה עוד סאה וזה הכל אסור אך מן הורה מב"ה בטל
ברוב וא"כ מן העירה אפ"ר אחר נפילת הלנית היה הכל בטל ואין עומד למן
העירה הידועה גרמא הרי תרתי דסתמי ותי דבידולאמי (תרוומה כ"ה ה"ד)
אחר ר' יוסי בהדיא דבר שהוא בטל דבר תורה מחרר את מינו איסור ע"א
מין מצא מינו הוא מדרבנן ואפ"ר כל העצמות נהג דין זה כלא נודע
האיסור בנתיב וא"כ לר' דברי ר' יוסי אפ"ר לא נודע האיסור הוא בטל
מצאוריותא ומבאדפי' זאת גמ' הפה"ג למ' בל"ד הניח הל"ק בצ"ד
זכן נ"ל לבנ"ד שמה"ל עצמו מדרבנן ואפ"ר לא נודע התרובת הוא בטל עתה

מדאורייתא בסי' ורטיסור הוא כן ס' נבלה יש לסמוך על המקילים
ואם יאמר האומר צדי דדין חכ"ל אינו כן אולי דבר שבמנין הוא כמו לכתב האר
(בסי' ל"י ס"ב) בעלי חיים שנתערבו באחרים ונשחטו בטל חשיבותן וכלאים וכל
ובהגה ודקלן בעלי חיים שטעם לאינם באינם להתכבד לאחר למיטתן ועיין
מה שכתב הש"ק (ט"ל כ"ג) והט"ז (ט"ז ב') אולם כבר כתב הל"ק (ס' ל"א ט"ז)
וצ"ל תרנגולת בנצתה וכל כסא וכל מלמד מדברי הקוסמים והמחבר דגם דבר
שבמנין נמי לא היו עכ"ל ב"ש ולכן אף דין דבר שבמנין אינו כן
ואף אין לומר דש"ק כן דין בריו כדמוכח בהדיא בהד"ב (ס' ס"א) וצ"ל
ואין לו דין בריו אלא דבר שיהיה בו חיות וכל צריך ליהא דבר לאסור
מתנהג בריותו לאקוץ עוף טהור שנתפס עכ"ל ומאחר להדאף ה"ל אינו
דבר חשוב דאף לא בסי' עתה השאלה מה לשלוח דם ב' הקדרות

ד) מה דין התערובת אחר הבישול

כשבו קיטור לאכל מה לשלוח כבר בשלל הכל מן צדן בל צרה האומר וכל והלואי נפך
ע"י הב"ד למחוד מתולה ועד סוף ע"ג הנחתם בהכינו הכל לבי הסדודים ביחד
לכן אין לומר ש"ד דומה לנדון שחביא המחב' (בסי' ק"א ט"א וס"ג) שאלמלא כן היה
אפשר לנו להתיר הכל ע"ד דוכים שונים חדא אע"כ לבי' הקדרות כן היתר היה לומר
ה"ל הקוללה במתן דהיינו קדרת הייב"ט ודוד לאחר אף אם ילחמיש באיש זא"ז אחרים
לכל אחד ואחד מותר דיל' לתאוג בחברו כש"כ הכא לביכ"ו אינו בא ללאול כול
וע"כ אמתן לדינא דליטרא קציעות (וכ"ל מהל' אר"י) דין דהא איכא ס' במיתא
וד"כ כבר נתבאר וי"ל דאף אם כבר נתבאר במיתא א"כ בדין ס' בבולאז כדמוכח
בסי' ק"ט ס"ב ור"א נודע האסור קודם שנתערב שנתבאר סמכ"ט אדברי הח"ל
וכאן לא נודע האסור אלא לאחר הביולאז ואין בכל קדרה ס' לבטל
תנ' בתרומות ק"ד מ"י בלו ר"ל מ"ל וכל מחמיר בדורס לטרא קציעות ע"כ נכד
ואינו יודע איצו היא כ"א אומר כואין אותן כואין קרובות והתחנות מאלה את
העליונות ר"י אומר לא תטעה עד ליהו"ש מאה כדיון וברוסקתא למ (פ"ו) ב'
ליקיות בבי' עליות וכל הריאלי יעלו ר"י אומר לא יעלו וכל ופסל המחבר (בסי' ק"א
ס"ז) וצ"ל היוכאן ב' קדרות של היתר ונפך אסור לתק אחת מהן ואין ידוע לאיזו נפך
ואין בא' כדי לבטל האיסור ויל' בלתי כדי לבטל לתק מצטרפות לבטל ולא דוד וכל
בד"א בלתי לתק אדם אחד יק' לל' לתק אדם א' עתה להתערב אכל אדם
ל' ב' ב"א אין מצטרפות הגה וי"ל דאף באדם א' אין לתק ולצדק הקסד
יל' להתיר באדם א' ויהיו אין לאוכלו אלא לומר ליצטרפו יחד דאז כבר

נתבאר האיסור עכ"ל

וכתב הל"ק ס"ל י"ח וצ"ל וה"ה ענינים לאין עומדים להתערב אע"כ שכל
מין אחד הוא אלא לזו נתבאר במתנות וצו בקוהא במוחק או בכה"ג אין
מצטרפים עכ"ל ונראה דגם דעת הש"ס צ"כ ולא נקט בל' וחלף אלא
לדוגמא וה"ה לל' דבר שידוע לאין דרכו להתערב עכ"ל הל"ק
והט"ז (ס' ח') יק' זה פשוט הוא דאם הב' אינו היתר איסורים בתערובת
כאן הא' בל' והב' גבינה אין מצטרפים לבטל וכל עכ"ל

ואסן בנ"ד י"ל שהעצם נתבטל במה שבחוק ב' הקדמות אם הוא למ
ס' דנהי דמיירי המחבר והמקורלים בענין להתעורר כבר מוכח מהל"ק
והט"ו הנ"ל דכוונתם היא שטבד הקדמות כן תהיה לוקח להתעורר
מקני לסקודה הא' בלר ובקודה האחרת ג"כ בלר ולא חלק ולא באותה
מתוך ובאחרת קיוהא וסיין קידולי קו"ד ס"ל י"ב עכ"ל צריכים בו
הקדמות להתעורר כמו שכתב הרמ"א וא"ן כאן מלשון מבטל איסור לכתחלה
ואם אין לנחתום הנה קודה קדלה ישיא כ"י כן געולה להכיל הכל ז"א
מה לבקדמות אז יל אסמוך מלשון הקסד מרובה וסעודה מרובה ומלשון
שפועץ ין ס' נבאה אדבד הט"ז (ס"י') דכתב שם לא נמצא ג"כ
מותר מלשון דמן המורה כבר נתבטל ין מדרבנן צריך ס' עכ"ל לכן
אם בב' הקדמות יקד ס' כנען העצם הם נבאה הכל מותר.

כנ"ל
יוסף צבי הלוי דינע

אחסרדם כסל תצ"ז